

A világon a legérthetőbb nyelv: a magyar.

Indoklás: ez azért van így, mert a magyar olyan nyelv, hogy ha meghallod bármelyik szavát, mindig épp az a dolog jut eszedbe róla, amit az a szó magyarul jelent. Ezzel szemben minden más nyelvnél külön be kell biftázní, hogy azok a korlátoltak melyik szót minek a jelölésére használják. E tapasztalati észrevétellel jól egybecseng második tételünk, melynek »A magyar nyelv fonetikai gazdagságának tétele« nevet adtuk:

A magyar nyelv fonetikai gazdagságának tétele:

A magyar nyelv szavai hangzásukat tekintve sokkal inkább eltérnek egymástól, mint bármelyik másik nyelv szavai.

Kommentár: a magyar nyelv más-más szavai az esetek túlnyomó többségében gyökeresen más hangzásúak is. Kivételek persze akadnak (említhetnénk például a »fallácia« és »felláció« magyar szavakat is), de jobbára hangzók csoportosulásainak egész kaval-kádját halljuk, szemben például a kínai nyelvvel, ahol a szavak riasztó módon hasonlítanak egymásra: mintha minden szavuk épp ugyanúgy csengene. Analóg ez azzal a ténnyel, hogy maguk a kínaiak is sokkal inkább hasonlítanak egymásra, mint a magyarok. Ebből is látható, hogy egy nép nyelve és habitusa milyen bensőségesen összefügg.”

Azt hiszem, ennyi egyelőre elég lesz.

– Mi is azt hisszük – helyeselt a Zenetudó Manó.

– Úgy látszik, a nyárutó meghozta számunkra az alkotókedvet! – lelkendezett a Medve.

– „Számunkra”...? – kérdezett vissza a Zenetudó Manó gyanakodva.

– Ugyanis, izé... én is írtam – pironkodott a Medve.

– Felolvasnád?

– Hogyne! – s a Medve is elővett egy papírcsomagot. – Kezdem a címével, jó?

– Úgy szokták – a válasz eléggé megadóan hangzott.

A Medve is megköszöri torkát, majd hozzátátozt:

– „EGY NYELVELMÉLET ALAPVONALAI – A Zenetudó Manó tempósan lépdelt a csüngő gallyú almafa felé. Csak úgy lobogott lángvörös szakállá...”

Somos Béla

PORRONGYA A VILÁGNAK

Ezek a szobrok – többnyire kambodzsi meg vietnami szobrok – a polcon, a rendszerváltás idejéből, tehát ’89 körül, előtt, után árulták őket valamelyik (többnyire Árpád hídi) aluljáróban, olyan mozdulatlanok, mint én leszek,

amilyenné lettek az én szeretteim (jobban magamnál, hát miért nem én) (mentem volna helyettük bárhova, csak ők maradjanak, néhány órával, héttel, néhány évvel még tovább) de nem felel, hiába szólongatod, hiába beszélsz magadnak, nem neki(k), s neki (mert anyád „elutazása” már beépült az időbe, mint egy ajtó vagy ablak valahova), de a szerelmedé, tested, életed másik fele ő, még nem, és talán sosem lesz elfogadható, „nem erről volt szó” mondtad neki, „az sosem tudható, hogy ki előbb” válaszolta, s ott hagyott mindent, az asztalon a könyvet, a rejtvényfejtő újság mellett a ceruzát, ott a papucs, a cipők, a ruhák, a tárgyak, az élettelenek, amiknek életet adott, szanaszét hevernek, száll a por, porrongyaként a világnak heverek én is, miért gondolkodom

---

ÚGY TESZEK

Úgy teszek, mintha várnál
 Vagy ha nem is
 Mintha másutt volnál

Ha én a városon
 akkor te falun
 ha én itt, te ott
 így gondolom

*

Talán más
 megoldás is kínálkozik
 Úgy teszek, mintha elváltál volna tőlem
 hivatalosan a bíróság előtt

Így sokáig nem találkozunk
 De találkozhatunk
 s kibékülhetünk

*

De az is lehet
 hogy most
 még az az idő van
 mikor csak a képzeletemben élsz
 s előttünk van az egész jövő

Majd átmegyek az uton
 Bezörgetek a kapun
 Te nyissál ajtót nekem

George Orwell

ANTIKVÁR EMLÉKEK

Pallaghy Éva fordítása

Eladóként egy londoni antikváriumban (kedélyes zsánerkép: amint derék öregurak borjúboksz fedelű fóliánsokat lapoznak – kivéve, ha magad is alkalmazott vagy e földi paradicsomban) leginkább az döböntett meg, milyen ritka az igazán könyvértő ember. Habár boltunk kínálata az átlagnál igényesebb volt, azt hiszem, vevőink tíz százaléka sem tudta volna megmondani, melyik a jó és melyik a rossz könyv. Nem csoda, hiszen a valódi irodalomkedvelőknél jóval gyakrabban fordultak meg nálunk az első kiadásokat vadászó sznobok. Náluk is gyakoribb vendégek voltak az orientalista diákok, akik többnyire csak az olcsóbb szöveggyűjteményekre alkudoztak. Vevőkörünk zömét azonban kétségkívül azok az üresfejű háziasszonyok jelentették, akik kizárólag unokaöccsük születésnap ajándékát keresték boltunkban.

Számos lehetetlen kuncsaft tért be hozzánk, akiknek egy használtkönyv-kereskedés eszményi terepül szolgált némi kedélyes okvetetlenkedésre. Például az az idős hölgy, aki „lábadozó betegnek keresett valami olvasnivalót” (meglehetősen gyakori kérés), vagy az a másik kedves vénlány, aki még 1897 táján olvasott valami „bűbájos” regényt, s e hajdani kedvenc olvasmánya felkutatását már csak tőlünk reméli. A címre s a szerző nevére ugyan már nem emlékszik, mi több, még arra sem, miről is szolt az egész, ám azt akár eskü alatt is ki merné jelenteni, hogy karmazsinvörös borítója volt. Az efféle szerzeteken kívül még két jól ismert fajttal volt dolgunk, melyek időről időre fantomként kísérték az antikváriumokat. Az egyik naponta akár többször is betér, szárazkenyér-héjtól szagosan, hogy értéktelen portékáit megpróbálja elsózni. A másik egy kisebb könyvtárnyi rendelést ad le, amit persze esze ágában sincs kifizetni. A mi üzletünk ugyan hitelt nem adott, ám a könyveket félretettük vagy szükség szerint megrendeltük azok számára, akik előjegyezték. Jó, ha a fele tért vissza azoknak, akik ily módon könyvet rendeltek tőlünk. Eleinte még találgattam: vajon miért teszik ezt velünk... Beállítanak azzal, hogy valami ritka és becses példányt keresnek, megesketnek száz-